

“Ensenyar interpretació és com una artesania”

ENTREVISTA A

Mireia Andreu directora teatral

Mireia Andreu (Tortosa, 1977) és directora teatral i, actualment, professora d'interpretació a l'estudi de Veu i Cant Cecília Aymí, que recentment ha inaugurat una nova seu al centre de Tortosa. Després d'estudiar a l'Institut del Teatre va portar a escena nombroses produccions a França fins a obtenir el Premi UBU el 2004, entre d'altres. A Tortosa ha dirigit *Memento Mori* o *L'artista invisible*, entre molts i diversos projectes, i els exitosos musicals *L'esbudellador de Whitechapel*, *Els Miserables*, *El Mag d'Oz* i *Chicago*.

Tortosa M. P.

Pregunta: Té un extens currículum. A més de professora i directora de teatre, com es definiria?

Resposta: Podríem dir que sóc una entusiasta de l'art, una persona que es dedica a despertar curiositats, a buscar el perquè de les coses i a intentar trobar un sentit al que estem creant i interpretant. Estimo molt la professió, amb tot el respecte del món, i intento donar el màxim. I també exigixo el màxim [riu].

P: Fa poc que heu inaugurat el centre.

R: Sí. Va començar a Ferreries. Cecília i jo fa cinc anys que treballem juntes. Ens vam trobar a Tortosa, i ja ens coneixíem de l'Institut. Jo havia fet una pausa d'este món, però Cecília em va proposar que fos la professora de l'escola i finalment vaig acceptar-ho. Partint de pocs alumnes, va anar creixent i creixent i creixent... Vam decidir canviar de local, teníem ganes d'anar cap al centre de Tortosa.

P: Quin tipus de formació oferiu?

R: Donem un tipus d'ensenyament de cara a adults que tinguen molta exigència i professionalitat. Sí que els alumnes tenen les seues altres faenes, però intentem fer-ho d'una forma que se n'adonen que allò és seriós. Les dos estíem molt les nostres professions: el cant, la interpretació, el món de l'art... Jo crec que ensenyar interpretació és com una artesania: ensenyas una professió que és una carrera de fons. No et fas un gran actor o un gran cantant d'un dia per a l'altre. Fins i tot els mateixos professors estem sempre reciclant-nos

i aprenent. El nou curs comença el dia 14. Les inscripcions són ara i fins al 14.

P: Quina classe de cursos són?

R: Fem cant, interpretació, llenguatge musical, teatre musical, reducció de la veu, expressió corporal... Volem oferir qualitat i també portem professionals a fer *master class*. La Helen Rowson, per exemple, va venir. Volem que els alumnes gaudixen d'algué que dona classes per tot el món.

TEATRE EBRENC

“Crec que és com un armari: el calaix d'un tipus d'art està cobert, però n'hi ha un altre que està buit”

P: Formeu alumnes perquè després vagin a l'Institut del Teatre?

R: Fem un tipus d'ensenyament molt universal. Preparem els alumnes perquè puguin anar a l'Institut del Teatre o marxar a l'estranger, o el que vulguen... que estiguen ben preparats. Les meues classes partixen del teatre contemporani, perquè els seus autors són els grans desconeguts, no els coneixem. Sempre intento donar una base teòrica i portar-la a la pràctica després. Fem alguna cosa de clàssic també, però m'agrada que coneixen els contemporanis. I dintre dels contemporanis, les dones són les grans desconegudes.

P: Quin tipus d'alumnes teniu?

R: Tenim alumnes de totes les edats, i també de fora de Tortosa. Des dels 8 fins als 70 anys. La gent

té inquietuds. Els nostres alumnes, si marxen, és perquè se'n van fora.

P: Heu fet produccions com *Chicago*, *Els Miserables*, *El Mag d'Oz*... Quina valoració en feu? Han sigut molt exitoses.

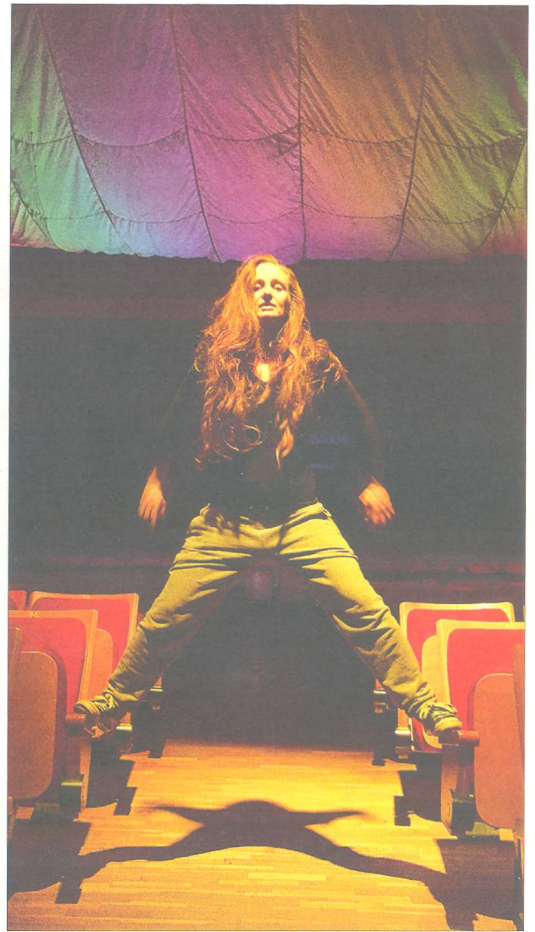
R: Sí, i l'experiència sempre és molt bona. Sempre volem aportar una mica, i en el meu cas vull que hi haja una temàtica que es pugui portar al contemporani, que siguin obres i musicals amb temes universals, per tal de poder-ho readaptar per fer més entenedor el missatge. Qualsevol obra, llibre o cançó té un missatge. L'autor volia explicar alguna cosa. I intento que el públic rebe este missatge, i que després marxe pensatiu. També ha de ser un projecte grupal, coral, en el qual puguin participar molts dels nostres alumnes.

P: Va estar vostè molts anys a França.

R: Sí, l'últim any de l'Institut del Teatre vaig decidir que m'apartava de Barcelona. Vaig fundar una companyia amb Rodrigo García, la Carniceria Teatro, i vam poder voltar per tot el món. Era un tipus de teatre que denunciava molt el consumisme i, a nivell performatiu, vam fusionar la dansa amb materials de supermercat, i en aquell moment va quallar i vam fer moltes produccions. Vaig portar uns anys de bogeria, molt de temps d'estar lluny dels meus... Vam guanyar el premi UBU de teatre, que és molt reconegut en l'àmbit internacional, i finalment ens vam dissoldre, vam dir-nos “hem arribat fins aquí, i ha estat molt bé”, i vaig tornar.

P: Com veu el sector a les Terres de l'Ebre?

R: Crec que és com un armari: el

A la fotografia, Mireia Andreu, directora de teatral i professora d'interpretació.

INTERPRETACIÓ

“Sóc una entusiasta de l'art, una persona que es dedica a despertar curiositats, a buscar el perquè de les coses i a intentar trobar un sentit al que estem creant i interpretant”

calaix d'un tipus d'art està cobert, però n'hi ha un altre que està buit. I el tipus de teatre que volem fer no saltres sí que està buit. No és majoritari, tampoc busquem un gran públic. Precisament, hem fet una sala al local, i hi volem programar peces petites amb taquilla inversa. L'art, penso, que no ha de tenir cap barrera, i una de les més grans, a vegades, és l'econòmica.

P: També hi ha barreres de comunicació, d'entendre, quan el missatge no arriba.

R: Clar. Jo em dixo portar. De vegades hi ha històries molt clares que les entens. Però d'altres, el tema no és tan clar i has de reflexio-

nar-hi molt més. També pot passar que no tingues el moment. Per exemple, pots anar a un museu moltíssimes vegades i no veure un quadre mai. I, en canvi, un dia, pel que sigue, el veus i t'apassiona per sempre més. Es tracta d'intentar veure el que tu en aquell moment sents, és molt personal. Jo, a les meues obres, parlo sovint de la mort. I no en sóc conscient. Potser va ser perquè vaig tenir una pèrdua quan jo era molt petita o no sé per què és, però sempre hi és. El discurs també el tries tu com a receptor. Hi ha missatges que algú en un moment determinat, per motius personals, no pot acceptar. ■